

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2021. gada 9. septembrī*

[Teksts labots ar 2021. gada 29. septembra rīkojumu]

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Nodokļu uzlikšana energoproduktiem un elektroenerģijai – Direktīva 2003/96/EK – 17. panta 1. punkta a) apakšpunkts – Nodokļu samazinājumi attiecībā uz energoproduktu un elektroenerģijas patēriņu energoietilpīgiem uzņēmumiem – Fakultatīva samazināšana – Kārtība, kādā atmaksā nodokļus, kas ir iekasēti, pārkāpjot valsts tiesību normas, kuras ir pieņemtas, pamatojoties uz dalībvalstīm ar šo direktīvu piešķirto iespēju – Procentu samaksa – Vienlīdzīgas attieksmes princips

Lietā C-100/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 19. novembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 26. februārī, tiesvedībā

XY

pret

Hauptzollamt B,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents), K. Likurģs [*C. Lycourgos*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– [labots ar 2021. gada 29. septembra rīkojumu] XY vārdā – *L. Jesse, Rechtsanwalt*,

– *Hauptzollamt B* vārdā – *G. Rittenauer*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – vācu.

- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *S. Heimerl*, pārstāvji,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *A. Armenia* un *R. Pethke*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 12. maija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai (OV 2003, L 283, 51. lpp.), 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp XY un *Hauptzollamt B* (Galvenā muitas pārvalde B, Vācija) par nodokļu uzrēķinu sakarā ar XY elektroenerģijas patēriņa aplikšanu ar nodokli, it īpaši par to, vai pēdējam minētajam ir tiesības uz nokavējuma procentu samaksu par elektroenerģijas nodokļa summu, ko tas nepamatoti samaksāja un kas tādējādi tam tika atmaksāta.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2003/96 3.–5. apsvērumā ir noteikts:
 - “(3) Iekšējā tirgus pareizai darbībai un citu Kopienas politikas mērķu sasniegšanai Kopienas līmenī nepieciešams noteikt minimālo nodokļu līmeni vairumam energoproduktu, ieskaitot elektroenerģiju, dabas gāzi un akmeņogles.
 - (4) Būtiskas atšķirības valsts nodokļu līmeņos enerģētikas nozarē, ko piemēro dalībvalstis, var izrādīties kaitīgas iekšējā tirgus pareizai darbībai.
 - (5) Nosakot attiecīgus Kopienas minimālos nodokļu līmeņus, varētu samazināt esošās atšķirības valsts nodokļu līmeņos.”
- 4 Šis direktīvas 1. pants ir izteikts šādā redakcijā:

“Dalībvalstis uzliek nodokļus energoproduktiem un elektroenerģijai saskaņā ar šo direktīvu.”
- 5 Minētās direktīvas 5. pantā ir paredzēts:

“Ja tiek ievēroti šajā direktīvā noteiktie minimālie nodokļu līmeņi un tie atbilst [Savienības] tiesībām, dalībvalstis var piemērot diferencētās nodokļu likmes, veicot fiskālo kontroli, šādos gadījumos:

 - ja diferencētās likmes ir tieši saistītas ar produktu kvalitāti,

- ja diferencētās likmes ir atkarīgas no kurināšanai izmantotās elektroenerģijas un energoproduktu kvantitatīviem patēriņa līmeņiem,
- izmantošanai šādos nolūkos: vietējam sabiedriskajam transportam (ieskaitot taksometrus), atkritumu savākšanā, bruņotajiem spēkiem un valsts pārvaldei, invalīdiem, sanitārajiem transportlīdzekļiem,
- izmantošanai uzņēmuma un ārpusuzņēmuma vajadzībām, 9. un 10. pantā minētajiem energoproduktiem un elektroenerģijai.”

6 Šīs pašas direktīvas 17. pantā ir noteikts:

“1. “Ja šajā direktīvā noteiktie minimālie nodokļu līmeņi tiek ievēroti caurmērā katrā uzņēmumā, dalībvalstis var piemērot nodokļu samazināšanu energoproduktu patēriņam, ko izmanto apkurei vai 8. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā minētajiem nolūkiem, un elektroenerģijai šādos gadījumos:

a) par labu energoietilpīgam uzņēmumam.

“Energoietilpīgs uzņēmums” ir uzņēmums, kas minēts 11. pantā, kurā energoproduktu un elektroenerģijas iepirkumi sasniedz vismaz 3,0 % no produkcijas vērtības, vai valsts enerģētikas nodoklis, kas jāmaksā, sasniedz vismaz 0,5 % no pievienotās vērtības. Šajā definīcijā dalībvalstis var piemērot ierobežojošus jēdzienus, ieskaitot pārdošanas vērtības, procesa un nozares definīcijas.

“Energo produktu un elektroenerģijas iepirkumi” ir uzņēmumā iepirktās vai ražotās enerģētikas faktiskās izmaksas. Iekļauj tikai elektroenerģiju, siltumu un energoproduktus, kurus izmanto apkurei vai 8. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā minētajos nolūkos. Iekļauj visus nodokļus, izņemot atskaitāmo [pievienotās vērtības nodokli (PVN)].

“Produkcijas vērtība” ir apgrozījums, ieskaitot subsīdijas, kas ir tieši saistītas ar produktu cenu plus vai mīnus gatavās produkcijas, nepabeigtās produkcijas un tālākai pārdošanai iepirkto preču un pakalpojumu krājumu izmaiņas, mīnus tālākai pārdošanai paredzētu preču un pakalpojumu iepirkumi.

“Pievienotā vērtība” ir kopējais apgrozījums, par kuru jāmaksā PVN, ieskaitot eksporta preču pārdošanas apjomus mīnus kopējie iepirkumi, par kuriem jāmaksā PVN, ieskaitot importu.

Dalībvalstīm, kuras pašlaik piemēro valsts enerģētikas nodokļa sistēmas, kurās energoietilpīgi uzņēmumi definēti atbilstoši citiem kritērijiem, nevis enerģētikas izmaksām, salīdzinot ar produkcijas vērtību un valsts enerģētikas nodokli, kas jāmaksā, salīdzinot ar pievienoto vērtību, paredz pārejas laiku ne ilgāk kā līdz 2007. gada 1. janvārim, lai pielāgotu a) apakšpunkta pirmajā daļā noteikto definīciju;

b) ja ir noslēgti nolīgumi ar uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām vai ja īsteno tirgojamas atļauju shēmas vai ekvivalentus pasākumus, ciktāl tie sekmē vides aizsardzības mērķu sasniegšanu vai energoefektivitātes uzlabošanu.

2. Neatkarīgi no 4. panta 1. punkta dalībvalstis var piemērot nulles nodokļa līmeni energoproduktiem un elektroenerģijai, kā definēts 2. pantā, ja tos izmanto energoietilpīgi uzņēmumi, kas definēti šā panta 1. punktā.

3. Neatkarīgi no 4. panta 1. punkta dalībvalstis var piemērot nodokļa līmeni līdz 50 % no šajā direktīvā noteiktajiem minimālajiem līmeņiem energoproduktiem un elektroenerģijai, kā definēts 2. pantā, ja to izmanto 11. pantā definētie uzņēmumi, kuri nav energoietilpīgi uzņēmumi, kas definēti šā panta 1. punktā.
4. Uzņēmumi, kas gūst labumu no 2. un 3. punktā minētajām iespējām, slēdz nolīgumus, tirgojamas atļauju shēmas un veic ekvivalentus pasākumus, kas minēti 1. punkta b) apakšpunktā. Nolīgumiem, tirgojamām atļauju shēmām un ekvivalentiem pasākumiem jāveicina vides mērķu sasniegšana vai energoefektivitātes palielināšana, kas ir kopumā ekvivalenta tai, kas būtu sasniegta, ja būtu ievērotas Kopienas standarta minimālās likmes.”
7. Saskaņā ar Direktīvas 2003/96 7., 15., 16. un 19. pantu dalībvalstis šajos pantos minētajos gadījumos var piemērot arī atbrīvojumus vai nodokļu līmeņa samazinājumus.
8. Šīs direktīvas 21. panta 5. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts:
- “Piemērojot [Padomes] Direktīvas 92/12/EEK [(1992. gada 25. februāris) par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību (OV 1992, L 76, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Padomes Direktīvu 2000/47/EK (2000. gada 20. jūlijs) (OV 2000, L 193, 73. lpp.),] 5. un 6. pantu, elektroenerģiju un dabas gāzi apliek ar nodokli, un to maksā izplatītājs vai otrreizējais izplatītājs piegādes brīdī.”

Vācijas tiesības

9. 1999. gada 24. marta *Stromsteuergesetz* (Elektroenerģijas nodokļa likums; *BGBL.* 1999 I, 378. lpp., un *BGBL.* 2000 I, 147. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar 2008. gada 19. decembra likumu (*BGBL.* 2008 I, 2794. lpp.) (turpmāk tekstā – “*StromStG*”), 3. pantā “Nodokļa likme” ir noteikts:
- “Nodoklis ir 20,50 EUR par vienu megavatstundu.”
10. *StromStG* 9. panta “Atbrīvojumi no nodokļa un tā samazinājumi” 3. punktā ir paredzēts:
- “Izņemot 2. punkta 2. apakšpunktā minētos gadījumus, elektroenerģijai tiek piemērota samazināta nodokļa likme 12,30 EUR par vienu megavatstundu, ja tā tiek patērēta ražošanas nozares uzņēmumu vai lauksaimniecības un mežsaimniecības uzņēmumu darbības vajadzībām un ja tā nav atbrīvota no nodokļa saskaņā ar 1. punktu.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

11. XY ir ražošanas nozares uzņēmums, kurš 2010. gadā, veicot savu darbību, izmantoja no apgādes tīkla saņemto elektroenerģiju, lai uzlādētu akumulatorus.
12. Deklarācijā par 2010. taksācijas gadu XY deklarēja patērēto elektroenerģiju kā savu paša patēriņu un izvēlējās samazinātas nodokļa likmes elektroenerģijai piemērošanu saskaņā ar *StromStG* 9. panta 3. punktu. Tomēr attiecīgajā paziņojumā par nodokli Galvenā muitas pārvalde B piemēroja elektroenerģijas nodokli atbilstoši standarta likmei, un to XY apstrīdēja.

- 13 Pēc tam, kad tiesvedībā attiecībā uz 2006. gadu tika konstatēts, ka ir piemērojama *StromStG* 9. panta 3. punktā paredzētā samazinātā nodokļa likme, Galvenā muitas pārvalde *B* pārskatīja savu lēmumu attiecībā uz 2010. gadu, galu galā uzskatot, ka XY bija tiesības pieprasīt šīs likmes piemērošanu, un 2013. gada 27. augustā veica XY paziņojuma par nodokli korekciju, kā arī atmaksāja pēdējam minētajam 2010. gadā nepamatoti samaksāto summu.
- 14 2014. gada decembrī XY lūdza, lai 2010. gadā nepamatoti samaksātajai summai tiktu pieskaitīti nokavējuma procenti; Galvenā muitas pārvalde *B* to noraidīja.
- 15 XY prasību par šo nokavējuma procentu samaksu *Finanzgericht* (Finanšu tiesa, Vācija) noraidīja, pamatojoties uz to, ka XY uz to nebija tiesību ne saskaņā ar Savienības tiesībām, ne saskaņā ar Vācijas tiesībām. Konkrētāk, šī tiesa uzskata, ka Savienības tiesībās neesot noteikts pienākums pieskaitīt atmaksātajai summai nokavējuma procentus. Proti, pirmkārt, elektroenerģijas patēriņš, lai veiktu akumulatoru uzlādēšanu, neietilpstot Direktīvas 2003/96 piemērošanas jomā. Otrkārt, pamatlietā aplūkotā nodokļa samazinājuma piemērošanai katrā ziņā esot fakultatīvs raksturs, līdz ar to atmaksas gadījumā ar Savienības tiesībām netiekot prasīta nokavējuma procentu samaksa.
- 16 XY par šo spriedumu iesniedza revīzijas sūdzību *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) – iesniedzējtiesā. XY uzskata, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru to nodokļu atmaksas gadījumā, kuri ir iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesību aktus, esot jāmaksā nokavējuma procenti un tas tiek attiecināts arī uz fakultatīvu nodokļu samazinājumu piemērošanas gadījumu. Turklāt akumulatora uzlādēšana esot atgriezenisks process, kas ietilpst Direktīvas 2003/96 piemērošanas jomā.
- 17 Pretēji *Finanzgericht* (Finanšu tiesa) viedoklim *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa) uzskata, ka XY darbība ietilpst Direktīvas 2003/96 piemērošanas jomā, un uzdod jautājumu vienīgi par to, vai nepamatoti samaksātajai un tai atmaksātajai elektroenerģijas nodokļa summai ir jāpieskaita nokavējuma procenti.
- 18 Šajos apstākļos *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai saistībā ar tiesībām uz kļūdaini aprēķināta elektroenerģijas nodokļa atmaksu ir maksājami arī procenti atbilstoši Savienības tiesībām, ja zemākas elektroenerģijas nodokļa likmes noteikšanas pamatā bija fakultatīvais nodokļa samazinājums saskaņā ar Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu un pārāk augstais nodoklis izskatāmajā lietā bija pamatots tikai ar kļūdainu tās valsts tiesību normas piemērošanu, kas tika pieņemta, lai transponētu šīs direktīvas 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 19 Vispirms ir jānorāda, ka, pirmkārt, savos apsvērumos Vācijas valdība, neizvirzot iebildi par nepieņemamību, būtībā uzskata, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/96 21. panta 5. punktu elektroenerģija, kas tiek piegādāta akumulatoru uzlādēšanai, esot jāapliek vai no jauna jāapliek ar nodokli brīdī, kad tā vēlāk tiek izplatīta trešām personām. Šis atzinums atšķiras no iesniedzējtiesas pieņēmuma, kura uzskata, ka elektroenerģijas piegāde, lai to uzglabātu akumulatoros, esot vienīgais fakts, kas izraisa attiecīgā nodokļa piemērošanu.
- 20 Šie apsvērumi neietekmē uzdotā jautājuma pieņemamību.

- 21 Proti, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa ir uzdevusi pašas noteiktajā tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu kontekstā, kā precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas iesniegtu lūgumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas ir nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem, kā arī saprastu iemeslus, kuru dēļ valsts tiesa uzskata, ka tai ir vajadzīgas atbildes uz šiem jautājumiem tajā izskatāmā strīda izšķiršanai (spriedumi, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 27. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, *Slovenské elektrárne*, C-376/18, EU:C:2019:1068, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 No uzdotā jautājuma izriet, ka tam ir saikne ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem un priekšmetu; tās priekšmets gan nav Direktīvas 2003/96 normu interpretācija, bet nodokļa, kas ir iekasēts, pamatojoties uz kļūdainu tāda valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu, ar kuru tiek īstenota šajā direktīvā paredzēta iespēja, atmaksas nosacījumi.
- 23 Otrkārt, Vācijas valdība norāda, ka uzdotajā jautājumā esot bijis jāparedz atsauce nevis uz Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu, bet gan tās 5. panta ceturto ievilkumu.
- 24 Šajā ziņā, kā ģenerālvokāts atzīmē secinājumā 56. punktā, ir jānorāda, ka gan Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētos nodokļa atvieglojumus par labu energoietilpīgiem uzņēmumiem, gan nodokļa likmju diferencētu piemērošanu atkarībā no šīs direktīvas 5. panta ceturtajā ievilkumā paredzētās elektroenerģijas komerciālas vai nekomerciālas izmantošanas dalībvalstis var piemērot fakultatīvi. Tādējādi uzdotajā jautājumā ietvertās tiesību problemātikas atrisinājums var būt nozīmīgs pamatlietas iznākumam neatkarīgi no juridiskā pamata, atbilstoši kuram Vācijas likumdevējs ir ieviesis attiecīgās nodokļa likmes diferencētu piemērošanu.
- 25 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai ar Savienības tiesībām tiek prasīts, lai tādas elektroenerģijas nodokļa summas atmaksas gadījumā, kura ir iekasēta nepamatoti tāpēc, ka tikusi kļūdaini piemērota valsts tiesību norma, kas ir pieņemta, pamatojoties uz dalībvalstīm ar Direktīvu 2003/96 piešķirto iespēju, šai summai ir jāpieskaita procenti.
- 26 Ir jāatgādina – no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesības uz to nodokļu atmaksu, kuri dalībvalstī ir iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesību normas, ir Savienības tiesību normās, kā tās ir interpretējusi Tiesa, personām paredzēto tiesību sekas un papildinājums. Līdz ar to dalībvalstīm principā ir jāatmaksā nodokļi, kas iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības (spriedumi, 2012. gada 19. jūlijs, *Littlewoods Retail* u.c., C-591/10, EU:C:2012:478, 24. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2020. gada 23. aprīlis, *Sole-Mizo* un *Dalmandi Mezőgazdasági*, C-13/18 un C-126/18, EU:C:2020:292, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 27 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka tad, ja dalībvalsts iekasē nodokļus, pārkāpjot Savienības tiesību normas, attiecīgajām personām ir tiesības ne tikai uz nepamatoti iekasētā nodokļa atmaksu, bet arī uz šajā valstī tiešā sakarā ar šo nodokli samaksāto summu vai tās ieturēto summu atmaksu. Tas ietver arī tos zaudējumus, ko rada nespēja rīkoties ar naudas summām priekšlaicīgas nodokļa samaksas dēļ. No šīs judikatūras izriet, ka dalībvalstīm noteiktā pamatpienākuma atmaksāt kopā ar procentiem tās nodokļu summas, kas iekasētas, pārkāpjot Savienības tiesības, pamatā ir tieši šīs pēdējās minētās tiesības (spriedumi, 2012. gada 19. jūlijs, *Littlewoods Retail* u.c., C-591/10,

EU:C:2012:478, 25. un 26. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, un 2020. gada 23. aprīlis, *Sole-Mizo* un *Dalmandi Mezőgazdasági*, C-13/18 un C-126/18, EU:C:2020:292, 35. un 36. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

- 28 Kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 74. punktā, ir jāprecizē, ka pienākums pieskaitīt procentus to nodokļu summām, kuri ir iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības, ir piemērojams arī tad, ja šis pārkāpums izriet no šo tiesību vispārējo principu neievērošanas.
- 29 Ir jāatgādina, ka Direktīvas 2003/96 mērķis, kā izriet no tās 3.–5. apsvēruma un 1. panta, ir noteikt saskaņotu režīmu nodokļu uzlikšanai energoproduktiem un elektroenerģijai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 3. decembris, *Repsol Petróleo*, C-44/19, EU:C:2020:982, 21. punkts).
- 30 Šajā sistēmā Savienības likumdevējs, it īpaši saskaņā ar šīs direktīvas 5., 7., 15.–17. un 19. pantu, dalībvalstīm ir piešķīris iespēju kopumu, lai varētu ieviest akcīzes nodokļa diferencētas nodokļa likmes, atbrīvojumus no nodokļa vai nodokļa samazinājumus, un šīs iespējas ir ar šo direktīvu ieviestās saskaņotās nodokļu sistēmas neatņemama sastāvdaļa.
- 31 Šajā ziņā saskaņā ar Tiesas judikatūru dalībvalstīm ir jāisteno rīcības brīvība, kas tām ir saskaņā ar šiem pantiem, ievērojot Savienības tiesības un to vispārējos principus un it īpaši vienlīdzīgas attieksmes principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano*, C-513/18, EU:C:2020:59, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt šī prasība attiecas gan uz pasākumiem, ar kuriem tiek īstenota šī rīcības brīvība, gan uz to piemērošanu.
- 32 Vienlīdzīgas attieksmes princips noteic, ka salīdzināmas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas atšķirīgi un ka atšķirīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (spriedums, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano*, C-513/18, EU:C:2020:59, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka saimnieciskās darbības subjekts, uz kuru, piemērojot valsts tiesību normu, ar ko ir īstenota Direktīvā 2003/96 paredzēta iespēja, tiek attiecināta elektroenerģijas nodokļa, kura summa ir kļūdaini iekasēta, samazināta likme, aplūkojot no nepamatoti iekasētā nodokļa summas un šādai iekasēšanai atbilstošā atmaksas pienākuma viedokļa, ir situācijā, kas ir salīdzināma ar tāda saimnieciskās darbības subjekta situāciju, uz kuru, piemērojot šīs direktīvas normu, tiek attiecināta šī nodokļa, kura summa ir kļūdaini iekasēta, standarta likme.
- 34 Šīs abas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas atšķirīgi, un atmaksas gadījumā tas nozīmē pienākumu pieskaitīt procentus kļūdaini iekasētā nodokļa summai.
- 35 Proti, salīdzinājums starp saimnieciskās darbības subjektiem ir jāveic atkarībā no tā, vai tiem bija vai nebija jācieš zaudējumi, ko ir radījusi nespēja rīkoties ar naudas summām nodokļa kļūdainas iekasēšanas dēļ šī sprieduma 27. punktā minētās judikatūras izpratnē, neatkarīgi no tā, vai uz tiem tiek attiecināta šī nodokļa pamatlikme vai samazinātā likme, jo abas likmes ietver viens un tas pats ar Direktīvu 2003/96 ieviestais saskaņotais režīms.
- 36 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka ar Savienības tiesībām tiek prasīts, lai tādas elektroenerģijas nodokļa summas atmaksas gadījumā, kura ir iekasēta nepamatoti tāpēc, ka tikusi kļūdaini piemērota valsts tiesību norma, kas ir pieņemta, pamatojoties uz dalībvalstīm ar Direktīvu 2003/96 piešķirto iespēju, šai summai ir jāpieskaita procenti.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 37 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām tiek prasīts, lai tādas elektroenerģijas nodokļa summas atmaksas gadījumā, kura ir iekasēta nepamatoti tāpēc, ka tikusi kļūdaini piemērota valsts tiesību norma, kas ir pieņemta, pamatojoties uz dalībvalstīm ar Padomes Direktīvu 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai, piešķirto iespēju, šai summai ir jāpieskaita procenti.

[Paraksti]